

A titok

Emma maga sem gondolta volna, hogy a titok miatt megosztja személye a faluban az embereket. Pedig nem akarta, hogy így legyen. Olyan boldogan készült, amikor megtudta, hogy a környékbeli gyerekekkel együtt tanulhat és taníthatja őket.

Sokat gondolt az első napra, amikor ismeretlenül megérkezett az iskolába, hogy elkezdjen tanítani. A csillogó szemű gyerekek furcsán nézték az őszes hajtincset, azt gondolták, hogy valamilyen boszorkány, varázsló, vagy ilyesféle. Csak hosszú idő múltán értették meg, hogy családi örökséget hordoz fején, már az őseinek volt ilyen a hajában.

Emlékezett arra a pillanatra, amikor először állt a katedra tetejére, hogy csendre intse a diákokat, akik az utolsó visításukkal jelezték, hogy nagy szükség van egy igazi tanítóra.

Bemutatkozása erőteljes és határozott volt. Emlékei között keresve nem tudta már, hogy mit is mondott az első találkozás alkalmával, de rögtön megszerették a gyerekek, főleg amikor mondanivalóját befejezve csak annyit mondott, hogy mindenki vegye komolyan a tanulást és hamarosan elárul számukra egy titkot.

John már akkor megjegyezte: - Hogy tetszik ezt gondolni? Miért nem mondja el most, mi a titok?

Emma azonban nem árulta el a gyerekek számára oly fontos dolgot.

Telt-múlt az idő. Az iskola épülete megszépült a napról-napra vidámsággal megtelt gyermekesreaggel. Alig várták, hogy Emma tanárnő megérkezzen és belefogjanak a munkába. Persze John és George oldalát is fúrta a kíváncsiság. Mi lehet a titok?

Délutáni pihenőjük alkalmával gyakran gyűltek össze a fiúk, hogy kitárgyalják a napi dolgokat és a későbbi otthoni teendőiket is.

- Ki fogjuk deríteni, ezt én nem bírom ki! – mondta George.
- De mit fog szólni a tanárnő, ha megtudja? – John idegeskedett.

Sally intette le:

- Én szeretem Emma tanárnőt és nem akarom megbántani!

John megegyezett a többiekkel, hogy egyelőre nem járnak utána, de amint módjukban áll, ki fogják deríteni az igazságot a titokkal kapcsolatban, hogy jó, vagy rossz lesz a számukra.

A tanítónő érezte, sejtette, hogy figyelik árgus szemek. Délután, amikor mindenki hazament ebédelni, gyakran maradt ott az iskolában, javítgatta dolgozataikat, és úgy tett, mintha semmit nem mondott volna nekik korábban.

Időnként kicsit lassabban mentek ki a tanteremből a diákok, húzták az időt, amikor le kellett törölni a táblát, vagy fel kellett seperni a délelőtti órák után. De Emma várt. Tudta, hogy mire készültek. De még nem jött el az idő.

Jól haladtak a betűk megismerésében, tavaszra már szépen olvasott mindenki. Emma hagyott időt mindenkinek, hogy együtt haladva összeolvassák a szavakat. Néha már-már egy mondat is könnyedén ment. Időnként a diákok itt-ott még visszagondoltak a rejtélyre, de aztán lassan kezdtek elfelejteni. Csak George nem tudta fejből kiverni a kimondott szavakat.

Aztán egy nap, amely nem lett egy átlagos a közösség életében, egy lovaskocsi állt meg. George csak erre várt, hiszen már a többiek megfélekeztek a tanítónő ígéretéről. De ő nem. Egy nagy ládát cipeltek be a férfiak. Emma tanárnőnek szólt a csomag. Az emberek is csodálkoztak, hogy vajon mit rejthet a mérhetetlenül nehéz láda.

Mrs. Gintly szerint a tanárnő ünnepi ruhái érkeztek meg Párizsból, hiszen olyan egyszerűen öltözködik a hétköznapiak folyamán.

Mrs. Scott meg is jegyezte, hogy biztos értékes lehet, ha Emma tanárnő rögtön be is zárta az iskola egy kisebb szobájába, amelyben innentől kezdve gyakran el-eltűnt az egyre furcsábban szemlélő gyerekek szeme elől, és hosszú idő elteltével kedveskés mosollyal zárta lakatra az ajtaját.

George nem értette, hogy a tanítónő miért oly elégedett néhány nappal később, amikor a ládát egy napon meglátta a tanterem sarkában, immáron üresen tátongva, titkától megfosztva. Nem lehetett belátni a lezárt részre, a lakat kulcsa pedig mindig ott volt a tanítónő nyakában.

Az emberek között már furcsa pletykák indultak el. Emma félt egy kicsit, mit fognak szólni majd, de az előkészületek során nem volt ideje gondolkodni.

Aztán egy nap véletlenül nyitva maradt a tanteremből nyíló ajtó, miközben bentről pakolás hallatszódott. Megnyikordult a kilincs, George állt ott, miközben Emma egy könyvet szorongatott a kezében, amelyet látszólag most tisztított meg a portól.

George ott és akkor úgy érezte, hogy jobb lett volna inkább hazamenni ebédelni, de most már nem lehetett visszaforgatni az időt.

A tanítónő szigorúan, de szelíden arra kérte, hogy a titok, mely most már George számára nem volt az, mégis maradjon továbbra is meglepetés. George megígérte, hogy hallgat, bár nem volt könnyű, hiszen boldogsága mellett nehéz volt megtartania a meglesett igazságot. Értette, hogy Emma tanárnő miért viselte nehezen a megpróbáltatásokat, csipkelődő megjegyzéseket a láda miatt.

Ó, ha tudták volna, mit is rejt! De egy napon aztán szokatlan módon hamarabb végetért a tanóra és Emma kinyitotta az ajtót mindenkinek.

- Gyertek, nézzetek be, immár a titok Rátok vár! – mondta.

A gyerekek nagyokat sóhajtván, és ámuldozva látták meg a polcokon sorakozott könyveket, szépen megtisztítva, kicsi könyvjelzőkkel ellátva. Szinte jéggé dermedtek a csodálatos látványtól. Meg se merték érinteni a könyveket, így Emma látva meglepettségüket így szólt:

- Válasszatok! Mindenki egyet és olvassa el a nyáron! Készítsetek róla élménybeszámolót és írjátok le, amit csak gondoltok róla! Én pedig megígérem, hogy elolvasom!

John rögtön a legnagyobb könyvért nyúlt, valami Karl May indiánról szóló történetét tartotta kezében. Mint a cukorkaboltban, sokáig ment a tünődés, hogy melyik könyvet vegyék magukhoz.

George is boldog volt, nem kellett többé titkolóznia, de azt, hogy ő előbb tudott mindenről, mélyen hallgatott. Ő egy madarakról szóló ismertetőkönyvet vett el a polcról.

Az este immáron a titok nem volt többé titok. Sok kis ház ablakából kiszűrődő petróleumfény jelezte, hogy olvasnak a gyermekek, a falu lakói pedig kicsit elszégyellve magukat vették birtokba immáron Emma tanárnő titkát: az iskolai könyvtárat.